

13.–22. 5. 2016
xx. divadelní
flora theatre
festival olomouc

festivalový zpravodaj

*Není tu ani špetka improvizace i z toho důvodu, že přes kostýmy
moc nevidíme. Nenarážíme do sebe, protože víme, co dělat.
Musíme být velmi disciplinovaní.*

Eva Grainger o inscenaci MONO

ANTIKRIST PADL

Čemu jinému se (a to po právu) věnovat v první části úvodníku než právě včerejší inscenaci Pád Antikrista. Obrazotepec Jan Antonín Pitínský se vyrovnal s démonem vzrůstající nenávisti a zároveň dal vyniknout své oblíbené v neoblíbených titulech. Aby nedošlo k mýlce, olomoucká operní inscenace je výjimečným uvedením v celé historii Ullmanovy opery. Do obrazů, které si člověk snadno a rád propojí s jeho zlínskými inscenacemi inspirovanými baťovským kultem, se letmo vkradl upravený popěvek z reklamy Nová píseň společnosti Baťa z konce dvacátých let: „Baťa boty.“ To celé se navíc velmi volně promíchalo s fascinací německým expresionismem a divadlem Butó. Výsledný tvar je následující:

BAŤA BUTO BAŤA BUTO BAŤA BUTO BAŤA BUTO BAŤA BUTO BAŤA

Více netřeba prozrazovat, zásadní poznání naleznete v rozhovoru Dominiky Široké s dirigentem Miloslavem Oswaldem. V tomto čísle se nevyhnete ani dalšímu dílu skládky z norských tanečních inscenací a čeká vás další exkurze do minulosti á la „A long time ago in galaxy Divadelní Flora far far away...“. Za zmínku jistě stojí naše snapshotové okénko Snapchat a neopomeňte další vychytávky. Některé trumfy stále odpočívají na našich externích discích a zatím v nepřehřátých hlavách.

A vůbec. Zůstaňte zvědaví. Překvapení je zdravé a kdo nebývá ohromený nečekanými okolnostmi, padne jako Antikrist. #atonechceš

Martin Macháček

ROZHOVOR: KOMPANI HAUGESUND

2

RECENZE: MONO

3

ROZHOVOR: MILOSLAV OSWALD

4

REPORT: TANEČNÍ WORKSHOP

5

pořadatel partner

za podpory

hlavní mediální partner

NE 15. 5.

11:00 S-klub
Mia Habib

MONO

Kompani Haugesund

14:00 Konvikt / šapitó
VESMÍRNÁ ZÁHADA

Spolu Olomouc

Nejlepší reprezentanti naší planety řeší zapeklité situace během dobrodružného průzkumného letu! Po představení následuje společný improvizáční workshop diváků a účinkujících.

15:00 Wurmova 7 / Freskový sál

taneční workshop

Jon Filip Fahlstrøm

16:00 Divadlo na cucky / Wurmova 7
J. Kozubková – A. Krausová

– J. Křivánková

GODT OG ONDT

Kolonie

19:00 Konvikt / Divadlo K3
Piotr Stanek

EMERGENCY PLAN

Katarzyna Kania & Dominika Wiak

Fyzicky náročný taneční duet, tematizující postavení ženy a nahlízející její touhy a ambice mužským pohledem.

20:00 Klub Vertigo

DJ DýFej

KOMPANI HAUGESUND

je uskupení tanečníků svázaných s norským městem Haugesund. Skupina funguje od roku 2011 a snaží se propagovat taneční tvorbu nejen skrze představení, ale i workshopy a diskuse. Na projektu MONO skupina spolupracovala s tanečnicí a choreografkou Miou Habib.

ANI ŠPETKA IMPROVIZACE

Po norském tanečním představení MONO jsme v již vylidněném S-klubu s performery Jonem Filipem Fahlstrømem, Evou Grainger a hudebníkem Simonem Næssem probírali zejména jejich pracovní metodu a proces zkoušení, postupně jsme se ale dostali i k praktickým aspektům overalových kostýmů a k tomu, co oni sami považují na své práci za stěžejní.

Jak probíhal zkušební proces?

Jon Filip Fahlstrøm: Celá naše skupina se setkala v Oslu s Miou, která nás hned zahrnula informacemi a nápady. Je to žena, co má zároveň v hlavě spousty myšlenek a dojmů.

Ze začátku první fáze jsme dělali především týmová cvičení, abychom se napojili. Postupně jsme se dostávali do hloubky tématu, paradoxních otázek, přinášeli obrazy a příběhy, sbírali inspiraci. Tak jsme vytvořili rozsáhlou mapu, koláž materiálu. V další fázi jsme se potkali s hudebníky a pokračovali ve zkoušení společně. Tato procesuální část trvala poměrně dlouho. Improvizace jsme si začali natáčet a z videí pak vybírali konkrétní sekvence, které jsme fixovali. To byl základ pro tvorbu samotné inscenace. Někteří choreografové materiál poskytují, ale nejčastěji jde o mix těchto metod.

Pracovali jste touto metodou poprvé?

Eva Grainger: Myslím, že to je poměrně běžné. Spousta choreografů tímto způsobem pracuje. Z natočených improvizací se vybírají konkrétní sekvence, které se fixují. Ty se pak seskládají do finální podoby tak, aby to mělo hlavu a patu. Pracovali jsme stejně před, během i po spolupráci s Miou.

Objevují se v MONO i improvizované části?

Eva Grainger: Není tu ani špetka improvizace i z toho důvodu, že přes kostýmy moc ne-

vidíme. Nenarážíme do sebe, protože víme, co dělat. Musíme být velmi disciplinovaní.

Jak se vám v těchto „over overalech“ dýchá?

Eva Grainger: Jde to. Není to zrovna nejpohodlnější, ale jde to. Zvyknete si.

Jon Filip Fahlstrøm: Je to jako stát ve dvou tisících metrech.

Pozoruhodná byla práce s živou hudbou. Byla součástí projektu od samotného začátku?

Simon Næsse: Ano, my hudebníci jsme velmi záhy začali improvizovat spolu s tanečnicí. Některé části jsou jimi přímo inspirované. Bylo potřeba zachytit atmosféru. Později jsme pracovali i odděleně a na zkoušky se vraceli s novým materiálem.

Co je pro vás při práci nejdůležitější?

Simon Næsse: Do mě musí vstoupit emoce. Potřebuju mít prostor pro vlastní pocity.

Eva Grainger: Pro mě je důležité být naprosto upřímná a poctivá. Potřebuju být na 150% oddaná tomu, co dělám. Bez podvádění.

Jon Filip Fahlstrøm: Jako pro tanečnicka je pro mě nejzásadnější dostat se k tomu nevyšvblitelnému bodu. To je jediný způsob, jak se dostat ke sdělení toho, co je opravdu důležité – cítit to.

*Za rozhovor děkují
Barbora Chovancová a Andy Fehu*

MONOCHROMATISMUS JAKO DŮRAZ NA ROZMANITOST

Inscenace MONO norského uskupení Kompani Haugesund choreografky Mii Habib přinesla do Olomouce tyrkysovou smršť prolnutou multikulturními příběhy. Dávkuje silné emoce v monochromatickém provedení.

Stroboskop funguje jako oslepující úvod do dění. Žádná hudba, pouze světlo, barva a baletní pohyb jedince. Následuje hudební i pohybový chaos, který má přísný řád v koordinaci pohybu, provázanosti s hudbou i světlem. Pětice tanečníků jako jedinec, dvojice, skupina i dav. Přicházejí chvíle, kdy je každý tanečník osamělý a jedná podle vlastního uvážení, a naopak, kdy se ze skupiny těl stává jeden atom s opětovnou snahou rozpadnout se na buňky. Taneční provedení je kombinace kroků baletního a moderního tance v různých modifikacích. Opakování fragmentů jediného pohybu dodává na naléhavosti. Celé zpracování se může zdát anarchií, ale čistou a promyšlenou.

Celá choreografie je neustálý proud střídajících se klidných a rozbouřených vln nálad a emocí. Dominanci přebírají dvě složky – pohybová a hudební. Obě součásti udávají tempo všem emocím přicházejícím k divákovi. Střídá se vtip s úzkostí, agresivitou, láskou, zesměšňováním, násilím či krutostí. V tanečnicích je však možné spatřit i konkrétnější podoby než vlastnosti, které jsou bez tvaru. Dalším zpracovaným pohybem jsou každodenní činnosti jako sex, sprchování či sport, které jsou rozpracovány až do abstraktní roviny. Jindy se z tvaru rozpadají v tekutou hmotu odvalující se pryč.

Jedna jediná barva zastřešuje veškerou pohybovou rozmanitost. Pomáhá soustředit pozornost na to důležité, čímž je právě pohyb. Naopak v mnohobarevném zobrazení by byla pozornost diváka nesoustředěná.

Stejná situace nastává i s kostýmem, kdy divák neuvidí aktérův výraz. Všechno musí být přečteno z pohybu. Tanečníci jsou skryti v barvě, stejně tak jako i živá doprovodná tříčlenná kapela – zpěv a kytara, elektronika, bicí. Nemají výraz ani pohlaví. Kostým jim umožňuje proměnit se v cokoli – muže, ženu, vlastnost, zvíře, fantazii. Za jedinou možnou bytost ženského pohlaví je přijatelné pokládat zpěvačku, kterou prozrazuje jemný ženský hlas a paruka. Kapela postávající v rohu tanečního prostoru není však jediným zvukovým vjemem. Mezi zástupné zvuky patří důrazné tleskaní, dupot, výkřik a hlasitý dech.

V určitých chvílích se anonymní postavy spojí v jedno jako chór, který ale nemůže nic komentovat, protože nemá ústa. V jiných okamžicích jsou unášeny hudebními vibracemi. Poháněny vůlí a instinkty vytváří dávno zapomenutou rituálnost. Chvilky rychlého pohybu jako zběsilého šílenství, které zachvátí mysl, jako mor se střídá s poklidným rozjímáním. A všechny struktury halí jednolitá barva. V inscenaci platí, že to, co je monochromatické, je i rozmanité.

Tereza Tylová

Dirigent opernej inscenácie Pád Antikrista Miloslav Oswald: „S PITINSKÝM UŽ MÁME NAPLÁNOVANÝ ĎALŠÍ PROJEKT“

Umelecký šéf opery Moravského divadla Miloslav Oswald ukázal, čo to znamená vykročiť zo stereotypov impotentnej regionálnej opernej tvorby. Do rúk režiséra Jana Antonína Pitínského zveril zabudnutý medzivojnový titul Pád Antikrista deportovaného židovského komponistu Viktora Ullmanna. Výsledok bola pozoruhodná a hlavne nekompromisná scénická interpretácia, ktorá si vyslúžila titul českej opernej inscenácie roku. Olomouc mala svoj malý operný zázrak a tí, čo boli včera večer v Moravskom, toho mohli byť svedkami! Pád Antikrista napriek tomu nečakal dlhý život. Viac už povie samotný Miloslav Oswald, ktorý druhú reprízu ako inak tiež osobne dirigoval.

Ako prišlo k tomu, že sa v Moravskom divadle v Olomouci vôbec zrodil Pád Antikrista?

Nápad vznikol už v roku 2014, kedy mali v Olomouci prebiehať Dni židovskej kultúry. Napadlo nám, že by sme mohli festival otvoriť nejakým výnimočným titulom. Alexander Jeništa a David Voda z Divadla hudby, ktorí mali na starosti organizáciu festivalu, za mnou prišli s návrhom uviesť tento konkrétny titul. Vypočul som si to, pozrel noty a rozhodol sa ísť do toho s nimi.

Ako ste získali režiséra Pitínského? Ostatne, bola to jeho prvá inscenácia pre Moravské divadlo.

Nápad osloviť pána Pitínského prišiel od nás. A keďže ho libreto i hudba veľmi oslovily, ochotne privilil. Nakoniec to bola veľmi pekná spolupráca a pre budúcu sezónu už máme naplánovaný ďalší spoločný projekt. Pôjde o Ťecké pašie od Bohuslava Martinů.

Ak by ste ho mohli porovnať s inými režisérmi, s ktorými ste spolupracovali v minulosti, je niečo, v čom sa Pitínský odlišoval?

Má určite skúsenosti s opernou réžiou, stále ostáva predovšetkým činoherným režisérom. Vždy do inscenácie vedel vnieť niečo nové a napríklad priviesť operných spevákov k tomu, aby hrali. Aby stvárnili to, o čom spievajú, a vyjadrovali podtexty, ktoré tam patria.

Plánovali ste s Antikristom od začiatku priniesť radikálnu inscenáciu?

Radikálne bolo už samotné Ullmannovo dieło. Nie je to jednoduchý kus. A na Olomouc naozaj nezvyčajný. Počítal som preto s tým, že inscenácia prinesie na tunajšiu scénu niečo nové.

A podarilo sa? Aké boli reakcie olomouckého publika?

Boli ľudia, ktorí cez prestávku odchádzali a boli z toho rozčarovaní. Skúsená divadelná verejnosť si však samozrejme veľmi považovali, že sme sa titul rozhodli nasadiť.

Myslím, že to bolo zjavné i na dnešnom európskom potlesku po predstavení. Hľadisko síce zďaleka nebolo plné, no mnohí, čo ostali, vám tleskali v stoji.

Musím dosvedčiť, že pre celý súbor bolo

dnešné predstavenie niečo výnimočné. Tá možnosť, zahrať si to znovu po siedmych mesiacoch. Opäť sme si mohli uvedomiť, ako výnimočné to dieło je, a máme z toho radosť.

Čo hovoríte na pozíciu modernej opernej réžie na tunajšej scéne? Mali by mať miesto na repertoároch operných súborov?

Určite zatiaľ nemajú miesto v česko-slovenskom divadelnom prostredí. Nemáme tu na to vychované publikum. Ostatne ani Pád Antikrista nie je žiadna novinka, ale už prakticky stará hudba. Predsa len ide o titul z tridsiatych rokov minulého storočia.

Ullmann je ako komponista vlastne zabudnutým autorom. Viete o nejakých ďalších židovských skladateľoch, ktorých stihol podobný osud?

Židovských hudobníkov, ktorí prišli o život v koncentračných táboroch, bolo veľmi veľa. Nie všetci však písali opery. Ich diela sú však mnohokrát veľmi hodnotné. Či už to bol Hans

Krásna alebo práve Viktor Ullmann. Rozhodne si však zaslúžia našu pozornosť a mali by sa uvádzať čo najčastejšie.

Za rozhovor ďakuje Dominika Široká

MILOSLAV OSWALD

ukončil štúdium spevu na bratislavskom Konzervatóriu a tiež odbor orchestrálneho dirigovania na Vysokej škole múzických umení v Bratislave. Od roku 2010 je umeleckým šéfom opery a operety Moravského divadla Olomouc. Spolupracuje tiež s operou Slezského divadla v Opavě, Národným divadlom moravskoslezským v Ostravě, so Slovenskou filharmoniou, Symfonickým orchestrom Slovenského rozhlasu v Bratislave, Filharmoniou B. Martinů Zlín či Moravskou filharmoniou Olomouc.

KDYŽ AMATÉRKA TANČÍ...

TANEČNÍ WORKSHOP S PŘEDSTAVITELKAMI PRAEAMBULUM

Stejně jako se mi minulý rok podařilo zdokumentovat taneční workshop s Natašou Novotnou (420PEOPLE), tak i letos vám, milí čtenáři, přiblížím svůj zápas s tanečním uměním. Jako správný nadšenec navštívím, krom již proběhlého workshopu s Catharinou Vehre Gresslien a Marianne Haugli, také zbylé dvě taneční sessions.

V deset hodin jsme se všechny zájemkyně sešly v prostoru Artum s velkým sálem a zrcadlovou stěnou. Catharina společně s Marianne už na své oběti ostýchavě čekaly. Po krátkém úvodu a představení přibližného rozvrhu jsme dostaly chvilku na vlastní nutně protažení zkrácených a především v mém případě ne nijak zvlášť trénovaných končetin. Celá taneční průprava se skládala ze tří částí: protažení, nacvičení a vytvoření. Záměrem bylo natrénovat část z choreografie Praeambulum a následně vytvořit společnou na základě vlastní iniciativy.

Aby se naše těla prohrála a my se zbavily nervozity, procházely jsme prostorem místnosti v odlišných rychlostech a vzdálenostech. Vyplňovaly jsme prostor skrz svou mysl a po hravém půlhodinovém intru nastal přechod k choreografii. Tato část ale nakonec nebyla tak obtížná, jak se mohlo na první pohled zdát. Tanečnice nám předvedly část své práce, ale zároveň nelpěly na puntičkářském dodržování předváděných kroků. Chyby v našich krocích formovaly naši individualitu, a tím i taneční projev jako takový. Po menší, odpočinkové pauze jsme s přispěním vlastních schopností vytvořily novou scénku. V kruhové kompozici vznikly nové kroky s esencí každé z nás. Tato krátká scénka se stane inspirací pro příští projekt.

Z workshopu jsem odcházela obohacená o nový praktický zážitek. Možná i Catharina a Marianne si odnesly inspirativní podněty pro následující projekt.

Tereza Tylová

ANKETA S ÚČASTNÍKY KONFERENCE
VISEGRAD DANCE PLATFORM?

JAK VNÍMÁTE VISEGRÁDSKOU SPOLUPRÁCI V OBLASTI TANCE?

Jsem šťastná, že tu můžu být, i díky přítomnosti spousty lidí, kteří už vzájemně spolupracují a setkávají se v rozdílných kontextech. Nikdy se ale paradoxně pořádně nesetkáme k diskusi o svém nejbližším okolí. Po dlouhá léta jsme vzhlíželi k Západu, samozřejmě s přihlédnutím k úrovni našeho místního tance, učili jsme se od západních kolegů. Skoro jsme zapomněli, jak jsme si blízko a podobní.

JOANNA LEŚNIEWSKA,
Stary Browar Nowy Taniec,
Poznań, Polsko

Rozhodně považuji Visegrad fund a kooperace mezi visegrádkými zeměmi jako velice důležité. Taky ale vidím jisté slabiny visegrádkých fondů a negativně pociťuji taky vystupování visegrádkých politiků například v otázce utečenců. Celá idea Visegrádu mi pak momentálně připadá jaksi „zaseknutá“ a potřebuje restart. A taky definici svého dalšího směřování. Chceme propadnout fašismu, nebo se vydáme jiným směrem?

ZSOLT VARGA,
L1 Association, Budapešť

Sám jsem doteď visegrádké spolupráce nevyhledával a s naší institucí jsme se spíše orientovali na východní země, jako je Bělorusko nebo Ukrajina. Ráno jsem proto byl i trochu skeptický ke konceptu visegrádké kooperace. Teď po druhém bloku dnešní konference to již začínám vidět víc pozitivně. Někteří lidé totiž věří ve Visegrad jako v šanci pro vývoj než jako v umělý politický slepenec bez kulturního pozadí. Když už tedy existuje struktura podpory v rámci Visegrádu, měli bychom to spíše využít.

RYSZARD KALINOWSKI,
Lublin Dance Theatre, Polsko

Dnes som si uvědomila, že na Slovensku potrebujeme v prvom rade zama-kať na infraštruktúre pre rozvoj tanca. Tá je dokonca i v bratislavskom regió-ne ešte stále poddimenzovaná. Potre-bujeme posilniť podmienky, aby sme sa mohli stať zaujímavý pre Visegrád a ďalšie krajiny.

KATARÍNA BRESTOVANSKÁ,
Nový priestor o. z., Bratislava

V prvom rade by sme Visegrádsku platformu nemali mytizovať. Naprí-klad aj cez tú politiku. Možno to tře-ba vziať jako jednoduchý, praktický, funkčný nástroj. Navyše faktom je, že sa v rámci visegrádskeho regiónu navzájom potrebujeme informovať – jednotlivé scény si dostatočne nepo-známe. Ak je tu iniciatíva spoluprá-ce, mali by sme si na začiatok podať informácie o organizáciách, festiva-lech... Bude to tiež dobrý podklad pre visegrádske rezidencie. Chýba mi tiež reflexia jednotlivých regiónov. Nemali by sme mať veľké oči a začínať hneď s festivalom ako spoločným projek-tom, ale so základnými nástrojmi pre informovanosť a možno do budúcnosti aj tú mobilitu.

MARTINA FILINOVÁ,
KioSK Stanica Žilina-Záriečie,
Slovensko

Lukáš Horký: „S UJASNĚNOU PŘEDSTAVOU TI PRÁCE TRVÁ DVĚ MINUTY...“

SNAPCHAT: *Shine and rise.*

Dvorní fotograf Lukáš Horký vystoupil na letošní Floře se svojí kapelou Downbelow. Teleobjektiv vyměnil za tablet a kytaru. O tvorbě, životě i „pocitivé muzice k táboráku“ jsme hovořili krátce po koncertu.

Kapela Downbelow svým názvem směřuje dolů; někam, kde něco klesá. Kam jste chtěli klesnout?

Hluboko pod. My jsme si v jisté době mysleli, že budeme klesat hodně nízko a pojedeme níž a níž. Možná to bylo spojené s určitou pózou. Čím jsme starší, tím to bereme s větší rezervou a zase tak hluboko klesnout nechceme.

Mně vaše hudba právě přišla jemná, až křehká. Rozhodně jsem z ní neměl pocit, že je brutální a že byste se chtěli dotýkat dna...

Dneska to tak bylo. Ale když Downbelow v roce 1999 vznikali, poslouchal jsem kapelu Front Line Assembly a ovlivnil mě název jednoho filmu Stevena Seagala Fire Down Below.

V šapitó jste ale hráli skoro unplugged. Míváte někdy i víc elektroniky?

Já myslím, že čím jsme starší, tím je to vyhranější. Máme různé protipóly. Skladby dokážeme zahrát akusticky na třech akordech i na stage se vším všudy desetkrát hlasitěji. Dostali jsme se do fáze, kdy umíme muziku přizpůsobovat okolnostem.

Ty nejsi jenom hudebník. Působíš jako fotograf i grafik. Znáš vůbec někoho takhle široce umělecky rozkročeného?

Pár takových lidí znám. Já to mám ale postavené na tom, že když máš jednu dobrou, nosnou myšlenku, tak si musíš zvolit dobrý interpretační kanál a je jedno, jestli napíšeš písničku, uděláš fotku, vysázíš plakát nebo nazkoušíš divadelní inscenaci. Pokud je to nosná myšlenka, je jedno, jak to ve finále dopadne. Ono to zní hrozně jednoduše, ale k tomuhle musíš dospět studiem, vnímáním věcí kolem sebe a mít odžito. Čím jsem starší, mám pocit, že interpretační kanály jsou o tom, jak máš promakané řemeslo. Když si osvojiš grafiku a schopnost hýbat písmenky, tak ti stačí dvě minuty, pokud máš ujasněnou představu. Není to o ničem jiném.

Je pro tebe jednodušší něco vyfotit, nebo zkomponovat písničku?

Řekl bych, že je to skoro stejné. Fotografie je zastavení nějakého děje, takže je mnohem větším podvodem. Pro písničku musíš projít mnohem hlubším průzkumem, abys mohl posluchače během čtyř, pěti minut někam nasměrovat.

Co bylo dřív – hudba, nebo fotka?

Informatika. Studoval jsem matiku a informatiku. Moc se tím nechlubím, ale v podstatě mě to velmi formovalo. Výzva vnímat svět vizuálně skrze umění přišla daleko později. I když mě začne něco extrémně bavit, vždycky hledám motivaci objevovat něco nového. Teď jsem začal hrát basketbal, tak to všechno třeba dopadne úplně jinak.

*Za rozhovor děkuje
Martin Macháček*

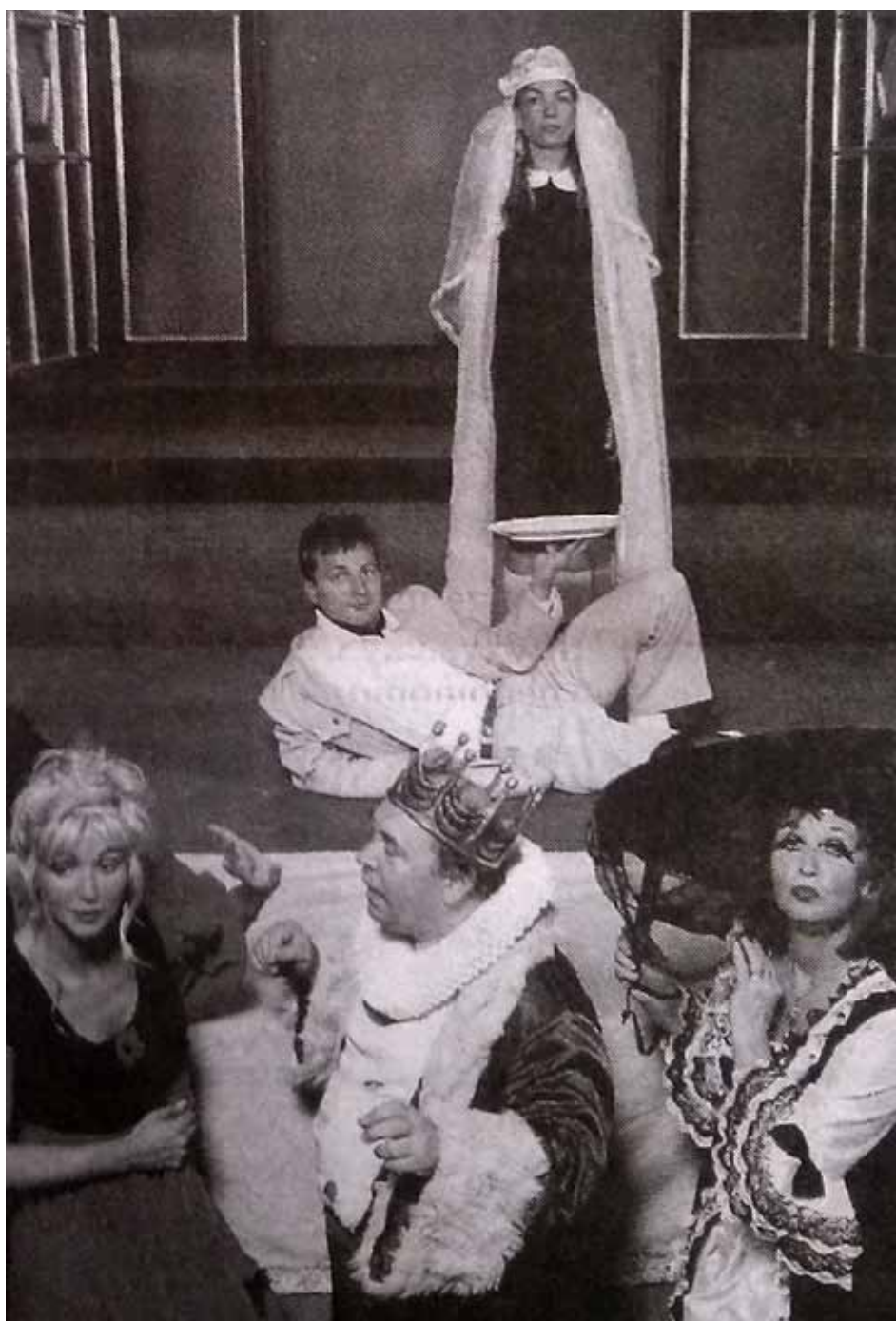
LUKÁŠ HORKÝ

pracuje několik let v oboru vizuální komunikace, studuje Institut tvůrčí fotografie a hraje na basovou kytaru v hudební formaci Downbelow. Fotografie se stala jeho životním posláním, v oblasti grafiky a typografie se zabývá budováním všech prvků tvořících corporate design (firemní styl) jako součást corporate identity. S videem pracuje jako s dalším vyjadřovacím obrazovým nástrojem. Působí v Praze, Brně a Frýdku-Místku.

ARCHIV: OHLÉDNUTÍ ZA DIVADELNÍ FLOROU

Moravské divadlo hostilo v minulém týdnu festival vícesouborových moravských divadel Divadelní flora '98. Zahajovací představení domácího činoherního souboru „Sen noci svatojánské“ v režii Petra Nosálka bylo vyprodáno a spokojené publikum zaujala především nápaditá výprava Pavla Hubičky j.h. Naproti tomu, což je ke škodě všech, kteří nepřišli, se s poloprázdným hledištěm museli spokojit členové Slezského divadla Opava. Ti do hanácké metropole přijeli se svou českou premiérou hry Martina Shermana „Když tančila...“ v režii Bedřicha Jansy a stali se živým důkazem toho, že i na oblasti lze zdařile inscenovat objevné dramaturgické novinky a na překážku není ani skutečnost, že se v nich mluví cizími jazyky. Divadelní flora obsáhla celkem šest inscenací, z toho jednu pro děti, a zakončil ji družební soubor z polského Sosnowieca. Tato přehlídka znovu prokázala, že olomoucké „kamenné“ divadelní publikum dává přednost známému a ověřenému.

-h-, Olomoucký Puls, 1998, č. 21

Proti Iwoně, kterou v Olomouci ztělesnila Dorota Bialy-Pietak (uprostřed) se nesmiřitelně staví král Ignacy (Adam Kopciuszewski) a jeho dvůr. Foto archiv HN

ZAJÍMÁTE SE O SOUČASNOU OPERU, PŘÍPADNĚ NAVŠTÍVILI BYSTE JI?

Moc se o ni nezajímám a po Pádu Antikrista se o ni asi zajímat nebudu. Mě mrzí, že tomu nerozumím, a čemu nerozumím, to mě štve. Tady jsem nebyla schopná ani rozklíčovat, jaké jsou postavy, kdo to je, co by potřebovaly od života a o co jde.

LENKA, 28

Navštěvovala bych ji, kdybych na to měla čas, ale nemám.

VERONIKA, 50

Č: Ne.

K: Já se o současnou operu nezajímám nějak cíleně, jenom když slyším na Vltavě, že o tom paní redaktorka povídá. Opera je pro mě obecně dost náročný žánr, takže jdeme při zvláštních příležitostech, když dostaneme voucher k Vánocům nebo nemůžeme jít na jiné představení, protože nemáme čas.

ČESTMÍR A KLÁRA

M: Já se o operu zajímám celkově jako o žánr. Mě baví vážná hudba dvacátého století a osobně bych ocenil, kdyby se vyskytovala v hojnějším zastoupení.

Š: Já s tím naprosto souhlasím!
Fešák MARCEL a ŠÁRKA

Úplně bych ji vynechal. Jsem zvyklý na klasiku a současná vážná hudba je na mě moc.

TOMÁŠ, 32

SMĚŠNÁ TEMNOTA

Fraškovitě a filigránsky, ironicky a zároveň nekonečně smutně Wolfram Lotz ve stejnojmenném dramatu o vojácích v Afghánistánu popisuje nemožnost skutečného porozumění neznámému: hrůzám vzdálené války, jiné kultuře, jinému člověku a nakonec i sobě samému. Provokativní hra na motivy Conradova románu *Srdce temnoty* (1899) a Coppolovy filmové parafráze *Apocalypse Now* (1979) režiséru Dušana D. Pařízkovi slouží jako východisko pro ještě hlubší ponor do tabuizovaných paradoxů západní kultury. Jako se vojenská mise noří do nitra pralesa, pronikáme do podivného světa, kde se koloniální minulost pojí s neokolonialistickou skutečností. Vzdálení od takzvané civilizace, ponechání napospas divočině a vlastnímu svědomí.

Inscenace s ryze ženským obsazením navzdory své vyzývavé nekonvenčnosti, kritičnosti a sarkastické deziluzivnosti získala veškerá možná rakouská divadelní ocenění. Přitom šlo o světovou premiéru Lotzova textu a Pařízkův debut v Burgtheateru. Fenomenálním způsobem se v jeho režii sebeobviňuje herecký úkaz rakouského divadla – Stefanie Reinsperger.

Vstupenky v ceně 50–400 Kč zakoupíte na pokladně Moravského divadla, tel. 585 500 500 nebo online. Nabízíme studentské slevy, část akcí je zdarma.

Doproděj probíhá 30 min před začátkem jednotlivých produkcí v místech jejich konání. Rezervace propadá 15 min před začátkem představení.

Na webu www.divadelniflora.cz najdete veškeré info vč. obsahu tohoto zpravodaje.

#XXDF

facebook.com/divadelniflora

twitter.com/divadelniflora

instagram.com/divadelniflora

PO 16. 5.

17:30 S-klub

Jan Mikulášek – Dora Viceníková a kol.

HAMLETI

Divadlo Na zábradlí Praha

Původní inscenace na téma hereckého života, hraní, předstírání a markýrování. Je herectví opravdu vysněným povoláním? Má režisér vždycky pravdu? Co všechno se na jevišti nesmí? Proč děti a zvířata nemají hrát divadlo? Táže se a odpovídá režisér Jan Mikulášek.

20:00 Moravské divadlo

Wolfram Lotz

SMĚŠNÁ TEMNOTA

Burgtheater Vídeň

Kongeniální adaptace současného textu mladého německého dramatika – inspirovaného Conradovou novelou *Srdce temnoty* a Coppolovým filmem *Apocalypse Now* – oceněná jako německojazyčná Inscenace roku 2015! Režie: Dušan D. Pařízek *představení bude uváděno s českými titulky*

22:30 Konvikt / šapitó / koncert

ba:zel

23:30 Konvikt / šapitó

DJ Sestra

šéfredaktor: Martin Macháček

redakce: Dominika Šíroková, Barbora Chovancová, Tereza Tylová, Zdeněk Vévoda,

korektura: Petr Pláteník, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,

email redakce: press@divadlonacucky.cz,

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz